

PUHE NLKNL:n VIII EDUSTAJAKOKOUKSESSA ¹⁵

toukokuun 16 pnä 1928

Toverit! Edustajakokouksissa on tapana puhua saavutuksista. Epäilemättä meillä on saavutuksia. Nämä saavutukset eivät tietenkään ole vähäisiä, eikä ole syytä salata niitä. Mutta, toverit, meillä on viime aikoina alettu puhua saavutuksista niin paljon ja toisinaan niin tympäisevästi, että se vie kaiken halun toistaa sitä, mitä on jo sanottu. Sen vuoksi sallikaa minun rikkoa yleistä tapaa ja sanoa teille muutama sana ei saavutuksistamme, vaan heikkouksistamme ja tehtävistämme noiden heikkouksien yhteydessä.

Toverit, tarkoitan tehtäviä, jotka koskevat sisäisen rakennustyömme kysymyksiä.

Nämä tehtävät koskevat kolmea kysymystä: kysymystä poliittisen työmme linjasta, kysymystä laajojen kansanjoukkojen aktiivisuuden kohottamisesta yleensä ja työväenluokan aktiivisuuden kohottamisesta erikoisesti, taistelua byrokratismia vastaan ja vihdoin kysymystä taloudellisen rakennustyömme uusien kaaderien kasvattamisesta.

I

**LUJITAKAA TYÖVÄENLUOKAN
TAISTELUVALMIUTTA**

Aloitamme ensimmäisestä kysymyksestä. Tämän ajankohdan luonteenomainen piirre on se, että me olemme jo viisi vuotta rakentaneet rauhallisen kehityksen oloissa. En puhu rauhallisesta kehityksestä vain siinä mielessä, ettei ole ollut sotaa ulkoisia vihollisia vastaan, vaan myöskin siinä mielessä, ettei ole ollut kansalaissodan aineksia maan sisällä. Tätä meillä juuri sanotaankin rakennustyömme rauhallisen kehityksen oloiksi.

Te tiedätte, että me taistelimme kolme vuotta koko maailman kapitalisteja vastaan saadaksemme itsellemme nämä rauhallisen kehityksen olot. Te tiedätte, että me olemme taistellen saavuttaneet nämä olot, ja me pidämme sitä mitä suurimpana saavutuksenamme. Mutta, toverit, kuten jokaisella voitolla, niin tälläkin voitolla ovat myös omat kielteiset puolensa. Rauhallisen rakennustyön olosuhteet eivät ole menneet jälkeä jättämättä. Ne ovat lyöneet leimansa työhömmе, työntekijöihimme ja heidän psykologiaansa. Nämä viisi vuotta me olemme menneet eteenpäin tasaisesti kuin raiteilla. Tämän yhteydessä monilla työntekijöillämme on muodostunut sellainen käsitys, että kaikki käy kuin rasvattu, että me istumme miltei pikajunassa ja ajamme kiskoja pitkin suoraan ilman junanvaihtoa sosialismiin.

Tällä pohjalla on syntynyt „itsestäänsujumisen“ teoria, „jotenkuten“ teoria, teoria siitä, että „kaikki järjestyy“ itsestään, että meillä ei ole luokkia, että vihollisemme ovat rauhoittuneet ja että meillä käy kaikki kuin nuottien mukaan. Siitä johtuu vissinlainen viettymys toimettomuuteen, uneliaisuuteen. Juuri tämä uneliaisuuden psykologia, tämä „itsestäänsujumisen“ psykologia työssä, — se onkin rauhallisen kehityskauden kielteinen puoli.

Missä on tällaisten mielialojen vaarallisuus? Siinä, että ne sumuttavat työväenluokan silmiä, estävät sitä näkemästä vihollisiaan, tuudittelevat sitä kerskuvilla puheilla vihollistemme heikkoudesta ja heikentävät sen taisteluvälikäsiä.

Ei saa lohdutella itseään sillä, että meillä on puolueessa miljoona jäsentä, nuorisoliitossa kaksi miljoonaa, ammattiliitoissa kymmenen miljoonaa, että kaikki tämä takaa lopullisen voiton vihollisista. Se on väärin, toverit. Historia todistaa, että suurimmatkin armeijat ovat tuhoutuneet siitä syystä, että ne kävivät pöyhkeiksi, luottivat liiaksi voimiinsa, väheksyivät vihollisen voimia, antautuivat uneliaisuuteen, kadottivat taisteluvälikäsiä ja tulivat kriittisellä hetkellä yllätetyiksi.

Suurinkin puolue voi tulla yllätetyksi, suurinkin puolue voi tuhoutua, jos se ei ota huomioon historian opetuksia, jos se ei päivä päivältä kehitä luokkansa taisteluvälikäsiä. Toverit, on mitä vaarallisinta joutua yllätetyksi. Yllätetyksi joutuminen merkitsee joutumista „odottamattomuuksien“ uhriksi, pakokauhun uhriksi vihollisen edessä. Ja pakokauhu vie hajaannukseen, tappioon, tuhoon.

Voisin kertoa teille lukuisia esimerkkejä armeijoittemme elämästä kansalaissodan aikana, jolloin pienet joukko-osastot löivät täydellisesti hajalle suuria sotajoukkomuodostelmia, kun noilla sotajoukkomuodostelmilla ei ollut riittävää taisteluvalmiutta. Voisin kertoa teille siitä, miten vuonna 1920 yksi jalkaväkipataljoona sai murskatuksi ja ajetuksi sekasortoiseen pakoon kolme ratsuväkidivisioonaa, joissa oli yhteensä vähintään 5 tuhatta ratsumiestä, vain siksi, että ratsuväkidivisioonat joutuivat pakokauhun valtaan yllättäen hyökänneen vihollisen edessä, jota ne eivät tunteneet, joka oli äärimmäisen vähälukuinen ja jonka ne olisivat voineet höyhentää yhdellä iskulla, jos nuo divisioonat eivät olisi olleet uneliaisuuden ja sittemmin — pakokauhun ja hämmingin vallassa.

Samaa on sanottava puolueestamme, nuorisoliitostamme, ammattiliitostamme, yleensä meidän voimistamme. Se ei ole totta, että meillä ei enää ole luokkavihollisia, että ne on lyöty ja likvidoitu. Ei, toverit, luokkavihollisemme ovat olemassa. Eivätkä vain ole olemassa, vaan ne kasvavat ja yrittävät esiintyä Neuvostovaltaa vastaan.

Siitä puhuvat hankintavaikeutemme tämän vuoden talvella, jolloin maaseudun kapitalistiset ainekset yrittivät järkyttää Neuvostovallan politiikkaa.

Siitä puhuu Shahtyn juttu, joka oli ilmaus kansainvälisen pääoman ja porvariston yhteisestä esiintymisestä maassamme Neuvostovaltaa vastaan.

Siitä puhuvat lukuisat tosiasiat sisä- ja ulkopoliittikan alalta, jotka tosiasiat ovat teille tunnettuja ja joista ei kannata tässä laajemmin puhua.

Emme saa olla vaiti noista työväenluokan vihollisista. Olisi rikollista väheksyä työväenluokan luokkavihollisten voimia. Kaikesta tästä ei saa vaieta varsinkaan nyt, rauhallisen kehityksemme kaudella, jolloin työväenluokan taisteluvalmiutta murtavalla uneliaisuuden ja „itsestäänsujumisen“ teorialla on allaan eräänlainen suotuista maaperä.

Hankintapulan ja Shahtyn jutun suunnaton kasvattava merkitys on se, että ne ravistivat hereille kaikki järjestömme, mursivat „itsestäänsujumisen“ teorian ja korostivat vielä kerran luokkavihollisten olemassaoloa, jotka ovat olemassa, jotka eivät torqu ja joita vastaan on välttämättömästi lujitettava työväenluokan voimia, sen valppautta, sen vallankumouksellisuutta, sen taisteluvalmiutta.

Tästä johtuu puolueen lähin tehtävä, sen jokapäiväisen työn poliittinen linja: on kohotettava työväenluokan taisteluvalmiutta sen luokkavihollisia vastaan.

Ei voida olla mainitsematta, että tämä nuorisoliiton edustajakokous ja erikoisesti „Komsomolskaja Pravda“ ovat nyt tulleet lähemmäksi tätä tehtävää kuin milloinkaan ennen. Te tiedätte, että puhujien puheissa sekä „Komsomolskaja Pravdan“ kirjoituksissa todetaan tämän tehtävän tärkeys. Se on erittäin hyvä, toverit. On vain välttämätöntä, ettei tätä tehtävää pidettäisi väliaikaisena ja pian ohime-nevänä tehtävänä, sillä proletariaatin taisteluvalmiuden tehostaminen on tehtävä, jonka pitää näkyä kaikessa työssämme niin kauan kuin maassamme on olemassa luokkia ja niin kauan kuin me olemme kapitalistisen maailman ympäröiminä.

II

JÄRJESTÄKÄÄ JOUKKOARVOSTELU
ALHAALTAKÄSIN

Toinen kysymys koskee byrokratisminvastaista taistelua, puutteittemme joukkoarvostelun järjestämisestä, laajan valvonnan järjestämisestä alhaaltakäsin.

Eräs eteenpäinmenomme pahimpia vihollisia on byrokratismi. Se asustaa kaikissa järjestöissämme — niin puoluejärjestöissä kuin nuorisoliitto-, ammattiliitto- ja talousjärjestöissäkin. Byrokraateista puhuttaessa osoitetaan sormella tavallisesti vanhoja puolueeseen kuulumattomia virkamiehiä, joita meillä kuvataan pilakuvissa tavallisesti miehinä, joilla on rillit silmillä. (Naurua.) Toverit, se ei ole ihan oikein. Jos kysymys olisi vain vanhoista byrokraateista, niin taistelu byrokratismia vastaan olisi mitä helpoin asia. Onnettomuus on siinä, ettei kysymys ole vanhoista byrokraateista. Kysymys on uusista byrokraateista, toverit, Neuvostovallalle myötämielisistä byrokraateista, kysymys on vihdoinkin kommunisti-byrokraateista. Kommunisti-byrokraatti on kaikkein vaarallisin byrokraatin tyyppi. Miksi? Siksi, että hän naamioi byrokratismiaan puolueen jäsenen nimellä. Ja sellaisia kommunisti-byrokraatteja meillä, ikävä kyllä, on paljonkin.

Katsokaa puoluejärjestöjämme. Te olette varmaankin lukeneet Smolenskin jutusta, Artjomovskin jutusta j.n.e. Ovatko ne sattumia? Millä ne ovat selitettävissä, nämä rappeutumisen ja elintapojen turmeltumisen häpeälliset tosiasiat puoluejärjestöjemme eräissä renkaissa? Sillä, että puolueen mono-

poli on paisutettu mahdottomuuksiin saakka, on tukahdutettu alhaalta tulevat äänet, hävitetty puolueen sisäinen demokratia ja juurrutettu byrokratismia. Miten tuota pahaa vastaan on taisteltava? Olen sitä mieltä, ettei ole eikä voi olla muita taistelukeinoja tuota pahaa vastaan kuin valvonnan järjestäminen alhaalta puoluejoukkojen taholta, kuin puolueen sisäisen demokratian juurruttaminen. Mitä sanomista voisi olla sitä vastaan, että nostetaan puoluejoukkojen suuttumus noita rappeutuneita aineksia vastaan ja annetaan niille tilaisuus potkia pois nuo tuollaiset ainekset? Tuskinpa sitä vastaan voi olla mitään sanomista.

Tai ottakaamme esimerkiksi nuorisoliitto. Te ette tietenkään kiellä sitä, että siellä täällä nuorisoliitossa on aivan rappeutuneita aineksia, joita vastaan on aivan välttämättä käytävä säälimätöntä taistelua. Mutta jättäkäämme sivuun rappeutuneet. Ottakaamme esimerkiksi viimeinen periaatteeton ryhmätaistelu eri henkilöiden ympärillä nuorisoliitossa, taistelu, joka myrkyttää ilmapiiriä nuorisoliitossa. Miten on selitettävissä, että nuorisoliitossa on kuinka paljon tahansa „kosarevilaisia“ ja „sobolevilaisia“, mutta marxilaisia saa etsiä kynttilän kanssa? (Suosionosoituksia.) Mitä tämä tosiasia osoittaa, ellei sitä, että eräissä nuorisoliiton huippukerroksissa on käynnissä byrokrattimaisen luutumisen prosessi?

Entä ammattiliitot? Kukapa kieltäisi sitä, että ammattiliitoissa on byrokratismia kuinka paljon tahansa? Meillä pidetään tuotantolaitoksissa tuotannonollisia neuvotteluja. Meillä on ammattiliittojen yhteydessä väliaikaisia valvontakomissioita. Näiden

järjestöjen tehtävänä on herättää joukkoja, paljastaa puutteitamme ja viitoittaa rakennustyömme parantamisen teitä. Miksi nämä järjestöt eivät meillä kehity? Miksi elämä ei niissä pulppua? Eikö ole selvää, että byrokratismi ammattiliitoissa ynnä byrokratismi puoluejärjestöissä eivät anna kehitysmahdollisuuksia näille mitä tärkeimmille työväenluokan järjestöille?

Ja vihdoin meidän talousjärjestömme. Kukapa ryhtyisi väittämään, että talousjärjestömme kärsivät byrokratismin puutetta? Ottakaa vaikka Shahtyn juttu. Eikö Shahtyn juttu puhu siitä, että talousjärjestömme eivät kulje eteenpäin, vaan konttaavat, laahustavat?

Miten näissä kaikissa järjestöissä voidaan tehdä loppu byrokratismista?

Siihen on olemassa vain yksi ainoa keino—valvonnan järjestäminen alhaaltakäsin, työväenluokan miljoonaisten joukkojen kritiikin järjestäminen virastojemme byrokratismia vastaan, niiden puutteita vastaan, niiden virheitä vastaan.

Minä tiedän, että, nostettaessa työtätekevien joukkojen suuttumusta järjestöjemme byrokraattisia vääristelyjä vastaan, täytyy joskus kolhaista eräitä tovereitamme, joilla on menneisyudessa ansioita, mutta jotka sairastavat nyt byrokratismin tautia. Mutta voisiko se pysäyttää työtämme valvonnan järjestämiseksi alhaaltakäsin? Mielestäni se ei voi eikä saa pysäyttää sitä. Vanhoista ansioista pitää heille tehdä syvä kumarrus, mutta uusista virheistä ja byrokratismista heille voitaisiin antaa selkään. (N a u r u a, suosionosoituksia.) Kuinkas muuten? Miksi sitä ei tehtäisi, jos asian edut niin vaativat?

Puhutaan arvostelusta ylhäältäkäsin, arvostelusta Työläis- ja talonpoikaisinspektion taholta, puolueemme Keskuskomitean taholta j.n.e. Se kaikki on tietysti hyvä asia. Mutta se ei ole vielä lähimainkaan riittävää. Enemminkin, pääasia ei ole nyt lainkaan siinä. Pääasia on nyt se, että saadaan nostetuksi mitä laajin arvosteluaalto alhaaltakäsin byrokratismia vastaan yleensä ja työemme puutteita vastaan erikoisesti. Vain järjestämällä painostuksen molemmilta puolin — sekä ylhäältä että alhaalta, vain siirtämällä painopiste alhaaltakäsin tulevaan kritiikkiin voidaan luottaa taistelun menestymiseen ja byrokratismin hävittämiseen juurineen.

Olisi virheellistä luulla, että rakennustyön kokemusta on vain johtajilla. Se ei ole totta, toverit. Teollisuuttamme rakentavat miljoonaiset työläisjoukot saavat päivästä toiseen suunnatonta rakennustyön kokemusta, jonka arvo ei ole meille yhtään vähäisempi kuin johtajien kokemus. Me tarvitsemme joukkoarvostelua alhaaltakäsin, valvontaa alhaaltakäsin muun muassa siksi, ettei tämä miljoonaisten joukkojen kokemus menisi hukkaan, että se otettaisiin huomioon ja käytettäisiin elämässä.

Siitä johtuu puolueen lähin tehtävä: armoton taistelu byrokratismia vastaan, laajan arvostelutoiminnan järjestäminen alhaaltakäsin, tuon kritiikin huomioon ottaminen käytännöllisissä päätöksissä puutteellisuksiemme likvidoisesta.

Ei voida sanoa, etteivätkö nuorisoliitto ja erikoisesti „Komsomolskaja Pravda“ olisi ottaneet huomioon tämän tehtävän tärkeyttä. Puutteellisuutena tässä on se, että usein tämän tehtävän täyttämistä ei viedä

loppuun asti. Sen viemiseksi loppuun asti ei ole huomioitava ainoastaan kritiikkiä, vaan myöskin kritiikin tulokset sekä ne parannukset, joita kritiikin tuloksena sovelletaan käytännössä.

III

NUORISON ON OMAKSUTTAVA TIEDE

Kolmas tehtävä koskee kysymystä sosialistisen rakennustyön uusien kaaderien kasvattamisesta.

Toverit, edessämme ovat koko kansantaloutemme uudestijärjestämisen valtavat tehtävät. Maatalouden alalla meidän on laskettava suuren yhdistetyn yhteiskunnallisen talouden perusta. Toveri Molotovin tämpäiväisestä vetoamuksesta¹⁶ teille on varmaankin tunnettua, että Neuvostovalta asettaa mitä vaikeimman tehtävän — pienten ja hajallaan olevien talonpoikaistilojen yhdistämisen kollektiiveiksi ja uusien suurten viljaneuvostotilojen muodostamisen. Nämä ovat sellaisia tehtäviä, joita ratkaisematta ei vakava ja nopea eteenpäinmeno ole mahdollista.

Kun teollisuudessa Neuvostovalta nojautuu kaikkein suurimpaan ja keskittyneimpään tuotantoon, niin maataloudessa se nojaa kaikkein pirstoutuneimpaan talonpoikaiseen pikkutalouteen, joka on puoleksi tavarataloutta ja joka antaa paljon vähemmän tavaraa kuin sodanedellinen talous, siitä huolimatta, vaikka kylvöalojen sodanedellinen taso on saavutettu. Siinä on perusta kaikille mahdollisille vaikeuksille viljanhankintojen alalla tulevaisuudessakin. Päästäksemme tällaisesta tilanteesta on ryhdyttävä järjestämään välittömästi suurta yhteiskunnallista tuotantoa.

maataloudessa. Mutta suurtalouden järjestämiseksi on tunnettava maataloustiede. Ja sen tuntemiseksi on opiskeltava. Maataloustiedettä tuntevia henkilöitä meillä taas on kerrassaan vähän. Siitä johtuu tehtäväksi uuden, yhteiskunnallisen maatalouden uusien, nuorten rakentajakaaderien luominen.

Teollisuudessa meillä ovat asiat paljon paremmin. Mutta uusien rakentajakaaderien puute hidastaa eteenpäin menoamme tälläkin alalla. Riittää, kun palautamme mieleen Shahtyn jutun, ymmärtääksemme sosialistisen teollisuuden uusia rakentajakaadereita koskevan kysymyksen koko kärkevyyden. Meillä on tietysti vanhoja teollisuuden rakentajaspecialisteja. Mutta, ensiksikin, niitä on meillä vähän, toiseksi, eivät kaikki heistä halua rakentaa uutta teollisuutta, kolmanneksi, monet heistä eivät käsitä rakennustyön uusia tehtäviä, neljänneksi, huomattava osa heistä on jo vanhoja ja jää vähitellen syrjään. Asian viemiseksi eteenpäin on muodostettava nopeassa tahdissa uusia spesialistikaadereita työväenluokkaan kuuluvista ihmisistä, kommunisteista ja nuorisoliittolaisista.

Halukkaita rakentamaan ja johtamaan rakennustyötä meillä on paljonkin niin maatalouden kuin teollisuudenkin alalla. Mutta henkilöitä, jotka osaavat rakentaa ja johtaa, meillä on kerrassaan vähän. Ja päinvastoin, sivistymättömyyttä meillä on tällä alalla suunnaton määrä. Enemmänkin, meillä on henkilöitä, jotka ovat valmiita ylistämään kulttuurittomuuttamme. Jos olet lukutaidoton tai kirjoitat virheellisesti ja ylpeilet tietämättömyydelläsi, niin olet „rasvanahkainen“ työläinen, olet maineessa ja kunnianssa. Jos olet päässyt nousemaan kulttuurittomuus-

desta, jos olet oppinut ja perehtynyt tieteisiin,— niin olet vieras, olet „eronnut“ joukoista, lakannut ole-
masta työläinen.

Olen sitä mieltä, että me emme pääse askeltakaan eteenpäin, elleimme juuri pois tuota raakalaisuutta ja villiyyttä, tuota raakalaismaista suhtautumista tietee-
seen ja kulttuurisiin ihmisiin. Työväenluokka ei voi tulla todelliseksi maan isännäksi, jos se ei pysty nou-
semaan kulttuurittomuudesta, jos se ei kykene luo-
maan omaa sivistyneistöään, jos se ei omaksu tiedettä eikä kykene hoitamaan taloutta tieteen perusteella.

Pitää ymmärtää, toverit, että taistelun olosuhteet ovat nyt toisenlaiset kuin kansalaissodan kaudella. Kansalaissodan kaudella voitiin valloittaa vihollisen asemia sisulla, rohkeudella, uljuudella, äkkiryynnä-
köillä. Nyt, rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön oloissa, äkkiryynnäköillä voidaan vain pilata asia. Rohkeutta ja uljuutta tarvitaan nyt niinkuin ennen-
kin. Mutta yksistään rohkeudella ja uljuudella ei pitkälle päästä. Vihollisen voittamiseksi on nyt osattava rakentaa teollisuutta, maataloutta, kulkulai-
tosta, kauppaa, on luovuttava herraskaisesta ja ylimielisestä suhtautumisesta kaupankäyntiin.

Voidaksemme rakentaa on omattava tietoja, on omaksuttava tiede. Mutta omataksemme tietoja on opiskeltava. On opiskeltava sitkeästi ja kärsivälli-
sesti. On otettava oppia kaikilta—sekä vihollisilta että ystävilta, erikoisesti vihollisilta. On opiskeltava hammasta purren, pelkäämättä sitä, että viholliset nauravat meille, meidän sivistymättömyydelle, takapajuisuudellemme.

Edessämme on linnoitus. Tuota linnoitusta sanotaan tieteen sen lukuisine tiedonaloineen. Tämä linnoitus meidän on valloitettava hinnalla millä hyvänsä. Nuorison on vallattava tuo linnoitus, jos se haluaa olla uuden elämän rakentaja, jos se haluaa tulla vanhan kaartin todelliseksi seuraajaksi.

Me emme saa rajoittua nyt luomaan kommunistisia kaadereita yleensä, bolshevistisia kaadereita yleensä, sellaisia kaadereita, jotka osaavat jaaritella vähän kaikesta. Diletanttisuus ja kaikkitietäväisyys ovat nyt meillä kahleina. Me tarvitsemme nyt bolshevikkispecialisteja metallin, tekstiilin, polttoaineen, kemian, maatalouden, kulkulaitoksen, kaupan, kirjanpidon y.m., y.m. aloille. Me tarvitsemme nyt kokonaisia ryhmiä, sadoittain ja tuhansittain uusia kaadereita bolshevikeista, jotka pystyvät hoitamaan asioita mitä moninaisimmilla tiedon aloilla. Ilman sitä ei voida puhuaakaan nopeasta vauhdista maamme sosialistisessa rakennustyössä. Ilman sitä ei voida puhuaakaan siitä, että me pystymme saavuttamaan ja sivuuttamaan edistyneimmät kapitalistiset maat.

On omaksuttava tiede, on kasvatettava uusia bolshevikkispecialistien kaadereita kaikille tiedon aloille, on opiskeltava, opiskeltava, opiskeltava mitä sitkeimmin,—sellainen on nyt tehtävä.

Vallankumouksellisen nuorison joukkorynnäkköä tieteen valloittamiseksi,—sitä me nyt tarvitsemme, toverit. (Myrskyisiä suosionosoituksia. Huutoja: „Hurraa!“, „Bravo!“. Kaikki nousevat seisomaan.)